

веселеніе на царя. Нейно-то плясаніе ся понѣравило на всички-тѣ присутствующи, но Иродъ дошълъ въ такова восхищеніе отъ нежъ, чтото казалъ: „проси отъ мене, что искашь: азъ съмъ готовъ да ти дамъ всичко, даже половинж-тѣ отъ царство-то ми.“ Той утвърдилъ съ клетвж обѣщаніе-то си.

Дѣвица-та отишла до майкж си, за да ся посовѣтува, что да проси отъ царя.—„Проси главж-тж на Іоанна Кръстителя,“ казала ѝ майка ѝ. И дѣвица-та, като ся върнѣла въ залж-тж на пиршество-то, казала на царя: „просжъ, да заповѣдашь сега въ тажъ минутж да ми даджъ на блюдо главж-тж на Іоанна Кръстителя.

Колко и да была ужасна такава просьба отъ Ирода, но той, понеже былъ далъ клетвж прѣдъ всичко-то собраніе, не рачилъ да наруши думж-тж си. Той часъ испратилъ спешкулятора, който влѣзълъ при Іоанна въ темницж-тж, отсѣкълъ му главж-тж и принесълъ ѝ на блюдо на дѣвицж-тж. Тя приела окрѣвавенж-тж главж и отнесла ѝ на майкж си.

Страшно происшествіе! Но въ какво заключеніе ны приводи то? Като видимъ, че беззаконіе-то взима върхъ надъ добродѣтель-тж, като видимъ, че праведницы-тѣ страдажтъ, ный трѣбва да кажемъ: „О! безъ сомнѣніе, има другъ, подобъръ животъ, гдѣ ще бжджтъ наказаны пороцы-тѣ, а добродѣтель-та ще ся награди. Богъ е правосѣденъ!“

ГЛАВА XLII.

Исусъ Христосъ съ малко хлѣбове насыщава
нѣколко тыщицы народъ.

Приближавалъ ся праздникъ Пасха, третій отъ время-то на крщеніе-то Спасителево. Народа-тж, който ся стичалъ отвсякадѣ до Исуса Христа, не давалъ ни еднж свободнж минутж ни Нему, ни на ученицы-тѣ Му, затова имъ Той и казалъ: „идете въ уединено мѣсто и тамъ да си отпоченете